

přesně, kde se hřbitově nachází hrobka mé rodiny. Můj průvodce čekal u železné brány, zatímco já jsem se vydala k pěkné kamenné stavbě označené nápisem WITMORE. Nebyla tady největší, ale pro mě byla tou nejkrásnější. Můj otec miloval umění ve všech podobách a na vnějších stěnách jsme nechali vytesat šest zářivých andělů.

Dovnitř jsem nemohla, to bych se předtím musela domluvit s někým z kostela, takže jsem si jednoduše sedla na schody. Přejížděla jsem prstem po jménech vytesaných do kamenné plakety: LORD ROGER WITMORE, ŠESTNÁCTÝ HRABĚ ROTHFORDSKÝ, A LADY AMELIA Z ROTHFORDU. Nad nimi byl sám uveden můj dědeček: LORD AUGUSTUS WITMORE, PATNÁCTÝ HRABĚ ROTHFORDSKÝ. Vedle něj jednoho dne přibude jméno moje babičky a hrobka bude plná. „Ty si budeš muset najít své místo posledního odpočinku,“ řekla mi babička na otcově pohřbu.

Má matka zemřela jako první. Chytila jednu z těch nemocí, které se šířily v chudších částech města. Oba moji rodiče ve velkém investovali do charitativních zařízení pro ty méně šťastné a oba je to stálo život. Má matka onemocněla jedno léto, otec hned to následující. Jejich charita se rozpadla. Někteří lidé tvrdili, že mí rodiče byli svatí. Většina ale spíš říkala, že to byli blázni.

Zvedla jsem oči k velkým kamenným dveřím, do nichž byl vytesán zářivý anděl Ariniel, strážce Urovy brány. Byla to skvostná práce, ale já jsem vždy Ariniela považovala za jednoho z méně zajímavých andělů. Vlastně jen otevíral dveře ostatním, aby jim usnadnil cestu. Nechtěl by raději být někde jinde? Nechtěl by raději dělat něco jiného? Stačilo mu ke spokojenosti, že pomáhá ostatním dosáhnout cíle, zatímco on sám se nepohne z místa? Babička říkala, že za mě budou neustále rozhodovat jiní. Bylo to tak u lidí i u andělů? V po-

svátných knihách se tahle otázka nikde neřešila. S největší pravděpodobností by byla považována za rouhání.

„Má paní!“

Odvrátila jsem se od té vážné tváře a spatřila jsem u brány barevné šmouhy. Běžely ke mně tři z mých komorných. Daleko za nimi, u vchodu do kostela, jsem uviděla čekající kočár. Během okamžiku mě doslova obklíčily.

„Má paní, co vás to napadlo?“ vykřikla Vanessa. „Nechoval se k vám ten kluk nějak nevhodně?“

„Musíte být celá prokřehlá!“ Ada mi přes ramena přehodila teplejší kabát.

„Ukažte, očistím vám to bláto ze šatů,“ řekla Thea.

„Ne, ne,“ zareagovala jsem na poslední slova. „To je dobré. Jak jste mě našly?“

Začaly mluvit jedna přes druhou, ale zhruba všechny říkaly, jak si všimly, že jsem zmizela, vyzpovídaly toho chlapce u brány našeho domu a snad každého, koho jsem cestou mohla potkat. Zjevně jsem udělala na spoustu lidí dojem.

„Vaše babička to ještě neví,“ řekla Vanessa a pobídla mě ke spěchu. Byla ze všech tří nejchytřejší. „Musíme se rychle vrátit.“

Než jsem sestoupila ze schodů, ještě jsem se naposledy otočila na anděla, na jména svých rodičů. „*Vždycky se budou díít špatné věci,*“ řekl mi poslední rok svého života otec. „*Před tím neutečeš. Své životy řídíme tím, jak se s těmito špatnými věcmi vypořádáme. Buď se jimi necháme porazit a zdrtit, nebo jim budeme neohroženě vzdorovat a vydržíme bolest, kterou nám způsobí. Anebo je nějak přechytračíme.*“ Zeptala jsem se ho, jak se dá přechytračit špatná věc. „*Až nějaká přijde, poznáš to sama. A až se tak stane, budeš muset jednat rychle.*“

Komorné kolem mě neustále lamentovaly, dokonce i cestou kočárem domů. „Má paní, jestli jste chtěla jít na hřbitov,